

La vida és estranya - Valentí Puig

Valentí Puig (Palma, 1949) ha publicat una trentena de llibres en català i uns quants en castellà. A més d'escriure poesia i narrativa, ha practicat la literatura d'idees des de la perspectiva del liberalisme conservador. Ara ha publicat la novel·la *La vida és estranya*, les falses memòries d'Oleguer Regós, supervivent d'un vell llinatge.

Escriure un bon llibre significa encertar la forma que millor pot encarrilar la matèria creativa. En aquest sentit, unes falses memòries permeten encadenar de manera versemblant retrats, escenes i digressions. Valentí Puig domina aquestes tres recursos: els retrats són com els de Baroja, breus i definitius; les escenes, sorprenents i memorables com les escrivia Villalonga. Pel que fa a les digressions, el pacte ficcional no obliga l'autor a compartir-les, tan sols a implicar-s'hi amb tota la convicció de l'estil: "La infància s'acaba i ve l'adolescència, que és com guaitar les aigües negres del pou arran dels estables i sentir el tuf d'una molsa feta per a la fosca, d'una vegetació feta a la unitat obscura i sense sentit del temps".

La vida és estranya fa pensar en els llibres del segle divuit, abans que s'instaurés el realisme canònic: no hi ha nus ni desenllaç, tan sols una passejada agradable entre moments de goig. Oleguer Regós recorda amics desapareguts, s'interessa per un veí esclavitzat per la dona, freqüenta la biblioteca, entra en una cocteleria, assaja una interpretació biològica de la història, rememora una dona que "mentia amb tanta espontaneïtat que feia quedar la veritat com una grolleria". El narrador assumeix que els personatges laterals són més rellevants que ell mateix: hi inclou una mare exorcitzada – literalment-, un cas de corrupció basat en fets reals, un avantpassat carlí, una ermita que es manté com una fita intacta davant la sobrevaloració del present. Afegim-hi que en el llibre predomina l'imperfet d'indicatiu, que és el temps de l'elegia.

Oleguer Regós, home d'inacció, s'interessa pels vius, pels morts i pels morts en vida. De petit escopia a la closca pelada dels cretins; ara es refugia en la bibliografia i en observacions que cristal·litzen en frases felices: "Vaig veure una jove que, de tan esquàlida i tatuada, semblava un ocell ibis semisagrat que anés a volar folrat de calcomanies".